

Карцер [REDACTED]
Судовий округ № 45.

Рапорт начальника карцеру
доктора Альфонса Беренґера.
23 листопада поточного року

До уваги Канцелярії
Головного прокурора
Дж. Б. Маріно

Предмет: конфіденційно

Шановний синьйоре Маріно!

Дозволю собі звернутися до Вас, щоб повідомити про дивний випадок з одним ув'язненим. Ідеться про в'язня під особистим номером РК-357/9. Ми вже давно звертаємося до нього саме так, адже він ні разу не висловив бажання повідомити нам свої особисті дані.

Поліція затримала його 22 жовтня. Чоловік блукав серед ночі сам і без одягу, на одній із другорядних сільських доріг регіону [REDACTED].

Порівняльний аналіз відбитків пальців з тими, які є в нашому архіві, унеможлиблює його причетність до незакритих попередніх правопорушень або злочинів. Однак затриманий відмовився повідомити свої особисті дані, навіть коли постав

перед суддею, за що отримав покарання у формі ув'язнення на три місяці й вісімнадцять днів.

Відтоді, як ув'язнений РК-357/9 переступив поріг в'язничного закладу, він ні разу не мав проявів недисциплінованості й завжди дотримувався правил тюремного ув'язнення. Окрім того, суб'єкту притаманна самотницька вдача і він не схильний до спілкування з іншими. Можливо, через це ніхто відразу не звернув уваги на одну особливість у його поведінці, яку лише недавно помітив один із наших наглядачів.

Ув'язнений РК-357/9 протирає сукняною ганчіркою всі предмети, яких торкається, щодня збирає всі волосинки, що з нього падають, ретельно протирає після кожного використання посуд та унітаз.

Отже, ми маємо справу з маніяком гігієни, або (що значно ймовірніше) із суб'єктом, який за будь-яку ціну не бажає залишати після себе якихось «органічних слідів».

Відповідно до зазначеного вище ми маємо вагому підозру, що ув'язнений РК-357/9 здійснив якийсь особливо тяжкий злочин і тепер хоче завадити нам отримати свій ДНК для ідентифікації.

До цього часу суб'єкта утримували в камері разом з іншим ув'язненим, що, без сумніву, сприяло його намаганням розсіяти власні біологічні сліди. Однак я хотів би Вам повідомити, що тепер ми негайно перевели його в режим ізоляції, щоб позбавити можливості змішування.

Доводжу до Вашого відома зазначену вище інформацію для відкриття справи, а в разі потреби — термінового судового розпорядження, щоб примусити ув'язненого РК-357/9 зробити тест ДНК.

Треба взяти до уваги той факт, що рівно через 109 днів (12 березня) суб'єкт вийде на свободу.

З повагою — начальник карцеру
доктор Альфонс Беренгер.

*Десь неподалік від В.
5 лютого*

Його вів за собою великий нічний метелик, що впевнено рухався у нічній пітьмі. Махав своїми запиленими крильцями, спритно оминаючи пастки гір, що стояли тихо пліч-о-пліч, як завмерлі, сплячі велетні.

Над ними — оксамитове небо. Під ними — ліс. Густий-прегустий.

Пілот повернувся до пасажирів і вказав на величезну білу яму на землі попереду, яка нагадувала освітлене жерло вулкана.

Гелікоптер узяв курс на неї.

Через сім хвилин вони приземлилися на узбіччі траси. Дорогу перекрили й охороняли поліцейські. Чоловік у синьому костюмі поквапився на зустріч новоприбулому, дійшов аж під лопаті гелікоптера, притримуючи оскаженілу від вітру краватку.

— Вітаю, докторе, ми на вас чекали, — промовив він голосно, щоб перекричати рев двигунів.

Горан Гавіла не відповів.

Спецагент Штерн продовжував:

— Ходімо, я поясню вам усе по дорозі.

Вони рушили в'юнкою стежиною, залишивши позаду гуркіт гелікоптера, який уже набирив висоту, і якого вже через мить поглинуло чорнильне небо.

Густий туман саваном сповзав донизу, а над ним виднілися обриси схилів. Навколо пахло лісом і вогкістю, що налипала на одяг і холодила шкіру.

— Можу вас запевнити, що це було нелегко, зараз самі побачите.

Агент Штерн ішов на кілька кроків попереду Горана, прокладаючи собі дорогу руками між гілками дерев, і водночас говорив, не озираючись на нього:

— Усе почалося вранці, десь об одинадцятій. Двоє хлопців ішли собі стежкою із собакою. Зайшли у ліс, піднялися схилом і вийшли на галявину. Собака в них — лабрадор, а ви ж бо знаєте, як вони полюбують рити... Так от, той пес щось нанюхав і ледве не збожеволів. Став рити й вирив яму. Отак вигулькнула перша.

Горан намагався не відставати, поки вони заглиблювалися у дедалі густіший ліс, підіймаючись крутим схилом. Він помітив у Штерна на штанині під коліном дірку — свідчення, що цієї ночі йому не раз довелося пройти туди-сюди тим шляхом.

— Хлопчаки, звісно, відразу дременули звідти й повідомили місцеву поліцію, — вів далі агент. — Ті провели розслідування на місці, зафіксували результати, почали шукати зачіпки. Тобто звичайна робоча процедура. Потім комусь спало на думку ще копнути, щоб подивитися, чи не знайдеться ще чогось... і з'явилася друга! Отоді вони викликали нас. Ми вже тут три години й гадки не маємо, що там іще може бути під землею. Ось ми й прийшли...

Вони вийшли на невелику, освітлену прожекторами галявину, — те саме освітлене жерло вулкана. Несподівано запахи лісу зникли, і обом ударив у ніс характерний сморід. Горан задрав голову, принюхався. «Фенол», — сказав про себе.

І побачив.

Коло з невеликих могил. Десь із три десятки чоловік у білих комбінезонах розкопували у химерному галогеновому світлі. Озброївшись лопатками й пензлями, вони обережно знімали землю шар за шаром. Деякі прочісували траву, інші фотографували й ретельно реєстрували кожну знахідку. Усі рухалися, як в уповільненому кадрі. Дії експертів були точними, виваженими, гіпнотичними й супроводжувалися святим мовчанням, що порушувалися час від часу лише тихим клацанням фотоспалахів.

Горан розгледів серед слідчих спецагентів Сару Розу і Клауса Боріса. А ще там був Роше, головний інспектор, який його впізнав і відразу рішучим кроком рушив назустріч. Перш ніж він устиг розкрити рота, Горан випередив його запитанням:

— Скільки?

— П'ять. Кожна п'ятдесят сантиметрів завдовжки, двадцять завширшки й ще з п'ятдесят завглибшки... Як ти думаєш, що ховають у таких ямах?

В усіх — одне. Одне й те саме.

Кримінолог чекав, втупившись у нього уважним поглядом.

Пролунала відповідь:

— Ліву руку.

Горан розвернувся до людей у білих комбінезонах, що працювали на тому абсурдному цвинтарі просто неба. Земля повертала лише напіврозкладені рештки, однак те зло, що їх породило, гніздилося тут іще до того ніби завислого у просторі й часі моменту.

— Вони? — запитав Горан. Однак цього разу він вже знав відповідь.

— За результатами аналізу ПЛР усі жіночої статі. До того ж європейки й віком від семи до тринадцяти років...

Дівчатка.

Роше промовив фразу невиразним тоном на одному диханні. Ніби не міг більше тримати в собі й виплюнув, бо від них йому пекло в горлі.

Деббі. Аннеке. Сабіна. Мелісса. Кароліна.

Усе розпочалося за двадцять п'ять днів до тієї ночі з невеликої новини у щоденному провінційному виданні: зникнення учениці з престижного коледжу для дітей багатіїв. Усі відразу подумали про втечу. Героїні виповнилося дванадцять років, а звали її Деббі. Однокласники пригадували, що бачили, як вона виходила з коледжу після занять. У студентському гуртожитку для дівчаток її зникнення помітили лише під час вечірньої перевірки. Взагалі вся історія швидше нагадувала одну з тих незначних подій, яким присвячують невелику статтю на третій сторінці, щоб потім із нетерпінням чекати на щасливий кінець.

Та згодом зникла Аннеке.

Це сталося у маленькому селі з дерев'яними хатинами й білою церквою. Аннеке було десять років. Спершу подумали, що вона загубилася в лісі, де часто гасала на своєму велосипеді. До групи пошуку долучилися всі місцеві жителі. Однак безрезультатно.

Перш ніж вони встигли збагнути, що відбувалося насправді, це сталося знову.

Третю звали Сабіна, вона була найменшою. Сім рочків. Це сталося в місті суботнього вечора. Вона пішла з батьками до парку розваг, як і багато інших родин із дітьми. Там сіла на коника на каруселі, де товклося безліч дітлахів. Її мати бачила, як вона об'їхала перше коло і помахала їй рукою. Потім — друге, і вона знову їй махнула. А на третьому колі Сабіни вже не було.

Тільки тоді комусь спало на думку, що зникнення трьох дівчаток лише протягом трьох діб не можуть бути випадковими.

Тут уже розвернули масштабні пошуки. Залучили телебачення. Відразу заговорили про маніяка чи навіть кількох, можливо, про цілу банду. Насправді поліція не мала достатньо інформації, щоб висунути якусь конкретну гіпотезу для розслідування. Слідчі наполягали на виділенні окремої телефонної лінії для збирання інформації, навіть в анонімній формі. Дзвінків були сотні, і щоб перевірити їх усі, знадобилися б місяці. Однак від дівчаток — ані сліду. До того ж, оскільки діти зникли в різних місцях, місцеві органи поліції ніяк не могли дійти згоди, в чій компетенції мало відбуватися розслідування.

Лише на цьому етапі відділ розслідування особливо тяжких злочинів, яким керував головний інспектор Роше, отримав наказ долучитися. Справи про зникнення не були його компетенцією, однак психоз, що наростає, примусив керівництво зробити виняток.

Роше та його люди взялися за розслідування, коли пристрасті вже й без того розпалилися, і тут зникла четверта дівчинка.

Мелісса була найстаршою: тринадцять років. Як і всім іншим дівчаткам її віку, батьки ввели їй своєрідну комендантську годину, адже боялися, що вона може стати жертвою маніяка, що тероризував жителів. Однак заборона виходити з дому випала якраз на її день народження, а Мелісса мала власну програму на той вечір. Разом зі своїми подругами вони розробили невеликий таємний план: нишком вислизнути з дому й піти святкувати в боулінг. Усі подруги прийшли вчасно. Одна Мелісса не прийшла.

Відтоді розпочалося полювання на чудовисько, часом безладне та імпровізоване. Місцеві жителі згуртувалися і були готові навіть власноруч вчинити розправу. Поліція розставила на вулицях блок-пости. Посилили контроль за особами, яких у минулому притягували до

відповідальності за злочини щодо неповнолітніх або кого підозрювали в таких. Батьки не хотіли випускати дітей із дому навіть до школи. Багато закладів тимчасово зачинили через відсутність учнів. Люди виходили з домівок лише в разі нагальної потреби. Після настання сутінок вулиці сіл та міст порожніли.

Кілька днів не було повідомлень про нові зникнення. Багато хто почав сподіватися, що всі вжиті заходи та застережні методи привели до бажаного ефекту, відбивши охоту в маніяка. Однак вони помилялися.

Викрадення п'ятої дитини набуло найбільшого розголосу.

Дівчинку звали Кароліна, вона мала одинадцять років. Її викрали просто з домашнього ліжка, поки вона спала в кімнаті поряд із кімнатою батьків, які нічого не чули.

П'ятеро дівчаток, викрадених протягом тижня. Залишились — нескінченні сімнадцять днів тиші.

До тієї миті.

До отих п'яти похоронених рук.

Деббі. Аннеке. Сабіна. Мелісса. Кароліна.

Горан перевів погляд на коло з маленьких могил. Зловісний танок із рук. Йому навіть почала вчуватися лиховісна мелодія.

— З цієї миті всім зрозуміло, що ні про які випадкові зникнення не йдеться, — казав Роше, жестом підкликаючи до себе всіх на коротку промову.

Для них це вже стало звичкою. Роза, Боріс та Штерн склали руки за спину і, похнюпившись, стали слухати.

Роше розпочав:

— Я думаю про того, хто привів нас сюди цього вечора. Про того, хто все запланував і передбачив. Ми тепер тут, тому що *він* цього хотів, тому що *він* так це собі уявляв. І влаштував усе це для нас. Бо ця вистава — для нас, синьйори. Тільки для нас. Він підготував

її дуже ретельно. Наперед насолоджуючись миттю і нашою реакцією. Щоб нас вразити. Щоб ми зрозуміли, який він великий та всемогутній.

Вони мовчки кивали.

Ким би не був той постановник, йому ніхто не перешкодив.

Роше, який вже давно офіційно долучив Гавілу до своєї команди, помітив, що кримінолог слухав його неухважно, цілком заглибившись у власні думки.

— Ну а ти, докторе, що скажеш?

І тоді Горан випірнув зі свого мовчання і лише промовив:

— Птахи, — спершу ніхто не зрозумів, про що йдеться. А він вів далі незворушно: — Відразу після приїзду я не звернув уваги, тільки зараз помітив. Дивно якось. Послухайте...

З темряви лісу було чути голоси тисяч птахів.

— Співають, — здивовано пробурмотіла Роза.

Горан повернув голову в її бік і кивнув.

— Це все через прожектори... Вони сприйняли їхнє світло за світанок. От і співають, — зауважив Борис.

— Вам здається, що в цьому немає сенсу? — продовжив Горан, цього разу поглянувши вже на нього. — Однак він таки є... П'ять похованих кінцівок. До плеча. Без тіл. Якщо можна так висловитися, — ніякої жорстокої сцени в цьому випадку. Без тіл немає й облич. Без облич немає можливості ідентифікації, бракує зв'язку з конкретними особами. Можна хіба що запитати: а де ж вони, ці дівчатка? Тому що там, у могилah, їх немає. Не можна поглянути їм у вічі. Не можна усвідомити, що вони такі самі, як і ми. Бо насправді в усьому цьому мало людського. Це лише *частини*... Жодного співчуття. Він нам його не дозволив. Залишив нам тільки страх. Нам не можна відчувати жаль до цих маленьких жертв. Ми мусимо лише знати, що

вони мертві... Вам здається, що в цьому є сенс? Тисячі птахів змушені галасувати навколо химерного світла. Ми не можемо їх бачити, але вони за нами спостерігають, — тисячі птахів. Хто вони? Прості птахи. Проте водночас — ілюзія. Треба уважно ставитися до ілюзійоністів: інколи зло нас обманює, набираючи найпростіших форм.

Мовчання. Кримінолог вкотре зумів відшукати маленький і багатозначний символічний зміст. Те, що інші часто не могли побачити або, як у цьому разі, почути: дрібниці, обриси, відтінки. Тінь навколо речей, темний ореол, в якому ховається зло.

Кожен вбивця має свій власний «малюнок», точний образ, що дарує йому задоволення, сповнює гордістю. Найважче завдання для слідчих — зрозуміти, яким є його бачення. Ось чому Горан був тут. Ось навіщо його викликали. Щоб загнав оте незбагненне зло до заспокійливих рамок науки.

У ту мить один з експертів у білому комбінезоні зі збентеженим виразом на обличчі підійшов до них і звернувся безпосередньо до головного інспектора:

— Синьйоре Роше, виникла проблема... *тепер рук уже шість.*

Учитель музики заговорив.

Проте не цей факт її вразив. Таке траплялося вже не вперше. Часто самотні люди промовляють уголос власні думки, перебуваючи у стінах домівки. Мілі теж траплялося говорити самій із собою, коли вона була вдома.

Ні. Здивувало інше. Саме воно й було нагородою за цілий тиждень роботи, за постійне сидіння на холоді в автівці напроти коричневого будинку, звідки вона в бінокль спостерігала за переміщеннями того товстого, веснянкуватого чоловіка під сорок, який повільно рухався у своєму невеликому, впорядкованому все-світі, повторюючи одні й ті самі дії, ніби павук, що плів одному йому відому павутину.

Учитель музики заговорив. Однак новина полягала в тому, що цього разу він *промовив ім'я*.

Міла прочитала по його губах літеру за літерою. Пабло. Це було підтвердження, ключ, щоб потрапити до того загадкового світу. Тепер вона це знала напевно.

Учитель музики мав гостя.

Ще десять днів тому Пабло був звичайним восьмирічним хлопчиком із темним волоссям і хитрими оченятами, який ганяв кварталом на скейті. І якщо мати або бабуся посилали його кудись із дорученням, то можна було не сумніватися: він вирушить на скейті. Він цілими днями гасав на швидкій дошці туди-сюди вулицями міста. Для сусідів, які постійно бачили через вікна, як він пролітає повз їхні домівки, *Пабліто* (так

вони його ніжно прозвали) давно став невіддільною частиною довкілля.

Можливо, якраз через це ніхто нічого не помітив того лютневого ранку в жилому кварталі, де всі знали одне одного на ім'я і де будинки та життя мало чим відрізняються. Зелена «вольво» з кузовом-універсалом (напевно, вчитель музики навмисне вибрав саме її, щоб вона не дуже впадала в око серед інших автівок, припаркованих у провулках кварталу) повільно прокотилася порожніми вулицями. Тишу звичайного суботнього ранку порушували хіба що шурхіт шин по асфальту та глухе шкрябання скейта, що поволі набирив швидкість... Знадобилося шість довгих годин, перш ніж хтось помітив, що серед звичних звуків тієї суботи чогось бракувало. Отого самого шкрябання. І що маленького Пабло під байдужим поглядом холодного зимового сонця проковтнула рухома тінь автомобіля і тепер не хотіла повертати, розлучивши з його улюбленим скейтом.

Ота дошка із чотирма коліщатами так і лежала нерухомо посеред мурашника з агентів поліції, які відразу після заяви про зникнення перекрили й оточили квартал.

Усе це відбувалося якихось десять днів тому.

Та це могло вже бути дуже пізно для Пабло. Пізно для його вразливої дитячої психіки. Пізно, щоб прокинутися без травм від такого поганого сну.

Тепер скейтборд лежав у багажнику поліцейської машини разом з іншими речами, іграшками та одягом. Предметами, на які натрапила у своїх пошуках Міла і які привели її до цього коричневого лігва. До вчителя музики, що викладав у коледжі, а у неділю вранці грав на органі в церкві. Віцепрезидента музикального товариства, яке щороку влаштовувало невеличкий фестиваль музики Моцарта. Непримітний і сором'язливий

нежонатий чоловік в окулярах із помітними залисинами на голові та пухлими, пітними долонями.

Міла добре вміла спостерігати. Саме в цьому полягав її *талант*.

Вона вступила до лав поліції із чіткою метою, а закінчивши навчання в академії, цілком присвятила себе її досягненню. Її мало цікавили правопорушники, а ще менше — закон. Не задля них вона невпинно прочісувала кожен куточок, в якому могла сховатися ніким не потурбована принашка у своїй гнилій сутності тінь.

Прочитавши ім'я Пабло по губах його тюремника, Міла відчула, як стрельнуло у праву ногу. Можливо, від багатогодинного сидіння в машині в очікуванні того знаку. А можливо, через рану на стегні, на яку вона наклала кілька швів.

«Потім полікую її як треба», — пообіцяла сама собі. Але потім. І вже в ту мить, промовляючи подумки ті слова, Міла вирішила, що неодмінно зайде до того будинку, щоб розвіяти чорні чари й припинити кошмар.

— Агентка Міла Васкес — Центру: виявила підозрюваного у викраденні малого Пабло Рамоса. Помешкання у коричневому будинку під номером двадцять сім, що по віалє Альберас. Можлива небезпечна ситуація.

— Гаразд, агенте Васкес, направляємо до вас кілька патрульних машин. Знадобиться приблизно хвилин тридцять.

Забагато. У Міли їх не було. У *Пабло* їх не було.

Страх, що потім доведеться почути слова «було вже пізно» змусив її рушити до будинку.

Голос у рації вже став далекою луною, коли вона, міцно стискаючи пістолет у руці на рівні барицентру власного тіла, з уважним поглядом, короткими, швидкими кроками хутко досягла огорожі кремового кольору, що тягнулася лише вздовж задньої стіни будинку.

Над будинком височів велетенський білий платан. Його листя змінювало колір під поривами вітру, час від часу показуючи свій сріблястий бік. Міла підійшла до задньої дерев'яної хвіртки. Завмерла, притулившись тілом до забору, і прислухалася. Уривками до неї долітали звуки року, що розносилися вітром із невідомо якої сусідської оселі. Міла зазирнула через оголожу й побачила доглянутий сад із сарайчиком для начиння та червоним шлангом, що вився змією по траві й закінчувався розбризкувачем води. Пластмасові меблі й газовий мангал. Усе тихо і спокійно. Двері з великими вставками з матового скла кольору мальви. Міла потяглася рукою над хвірткою і обережно підняла защіпку з внутрішнього боку. Завіси хвіртки скреготіли, а тому вона відчинила її рівно настільки, щоб прослизнути до саду.

Зачинила, щоб ніхто всередині, визирнувши у вікно, не побачив жодних змін. Усе мало залишатися, як і раніше. Затим рушила вперед, так, як її навчили в академії, уважно опускаючи ступню на траву, самими носками, щоб не пригинати її, готова рвонутися чимдуж, якщо виникне потреба. Через мить вона вже опинилася біля дверей чорного входу, з того боку, де вона не відкидала б тіні, якби вирішила зазирнути всередину будинку. Так дівчина й вчинила. Через матове скло вона мало що могла розгледіти, однак з обрисів меблів зрозуміла, що це була вітальня. Міла взялася за ручку дверей. Потягнула її донизу. Двері відчинилися.

Незамкнено.

Напевно, вчитель музики почувався цілком у безпеці у лігві, яке влаштував для себе та для свого в'язня. Уже зовсім згодом Міла мала б нагоду дізнатися, чому.

Покрита лінолеумом підлога жалібно попискувала під кожним кроком гумових підштов. Вона намагалася ступати якомога тихіше, зрештою вирішила роззутися

і залишити кросівки біля шафи. Босою підкралася до порога коридору і почула, як він говорить...

— А ще мені потрібен рулон паперових рушників для кухні. І отой засіб для чищення кераміки... Так, саме він... І принеси мені також шість упаковок курячого супу, цукор, газету з програмою для телебачення і кілька пачок цигарок «лайт» тієї марки, що й завжди...

Голос лунав із вітальні. Учителю музики замовляв телефоном доставку товарів додому. Такий заклопотаний, що немає часу, щоб вийти з дому? Чи просто не хотів, бо не бажав спускати ні на мить ока зі свого гостя?

— Так, номер двадцять сім на віалі Альберас, дякую. І принесіть решту з п'ятдесяти, бо це все, що в мене є вдома.

Міла йшла на голос, проминула дзеркало, в якому на мить побачила власне деформоване відображення. Як оті, що в парку розваг. Дійшовши до дверей вітальні, вона витягнула вперед руки з пістолетом, набрала у груди повітря і переступила поріг. Сподівалася захопити його зненацька, можливо, коли він ще стояв спиною до неї зі слухавкою в руці біля вікна. Як бездоганну живу мішень.

Якої не було.

Вітальня виявилася порожньою, а слухавка лежала на своєму місці на телефоні.

Зрозуміла, що ніхто нікуди не телефонував із тієї кімнати, коли холодні губи пістолета моторошним поцілунком доторкнулися до її потилиці.

Він стояв у неї за спиною.

Міла вилаялася про себе, дорікаючи собі за дурість. Учителю музики справді добре попрацював, влаштуваючи свій барліг. Хвіртка в саду, яка *скрипіла*, лінолеум на підлозі, що *попискував*, — усе для того, щоб попередити господаря про появу сторонніх. А потім — вдавана телефонна розмова, щоб спіймати здобич на

наживку. *Викривлене* дзеркало, щоб вона не змогла помітити, як він підкрадається ззаду. Усі ці деталі були складовими пастки.

Міла відчула, як він потягнувся рукою вперед, до її пістолета. Опору не чинила.

— Можеш мене вбити, все одно тобі не втекти. Скоро тут будуть мої колеги. Тож краще здайся без зайвих дурниць.

Він не відповів. Їй здалося, що краєм ока вона може його бачити. Невже він посміхається?

Учитель музики відступив на крок. Дуло пістолета відокремилася від Мілиної потилиці, однак вона все ще відчувала отой моторошний зв'язок між власною головою та смертоносним залізом. Затим чоловік обійшов її і нарешті потрапив у поле її зору. Якусь мить мовчки дивився на неї. Але ніби не бачив. Було щось у його очах, що нагадувало Мілі непроглядні сутінки.

Учитель музики повернувся до неї спиною без найменшого остраху. Міла бачила, як він упевнено рушив до піаніно біля стіни. Опинившись перед музичним інструментом, чоловік сів на стілець і уп'явся поглядом у клавіші. З лівого краю поклав обидва пістолети.

Підняв руки й через мить опустив їх на клавіші.

Коли звуки шопенівського Ноктюрна №20 до-діез мінор заповнювали кімнату, Міла часто дихала, а її внутрішнє напруження розливалось по тілу через жили та м'язи шиї. Пальці вчителя ковзали по клавішах піаніно легко і впевнено. Солодка мелодія змушувала Мілу, як під гіпнозом, бути мимовільною слухачкою концерту.

Вона примусила себе повернутися до дійсності, повільно позадкувала, обережно переступаючи босими ногами, аж поки знову не опинилася у коридорі. Видихнула, намагаючись уповільнити серцебиття. Затим під звуки мелодії взялася швидко обшукувати

приміщення. Оглядала кімнату за кімнатою. Кабінет. Ванна. Комірчина.

Аж до зачинених дверей.

Штовхнула їх плечем. Від нього знову заболіла рана на стегні, довелося перенести вагу та силу удару на дельтоїдний м'яз. Нарешті двері піддалися.

Слабке світло коридору першим проникло до кімнати, де вікна, як здалося, були замуrowаними. Міла придивилася у темряву, звідки на неї зиркнули перелякані, налиті сльозами оченята. Пабліто сидів на ліжку, підібгавши ноги до худорлявого тільця. На ньому були тільки труси й майка. Малий намагався збагнути, чи треба їй боятися, чи є Міла частиною його жахливого кошмарного сну. Вона промовила те, що завжди промовляла, коли знаходила дитину:

— Нам треба йти.

Він кивнув, простягнув до неї рученята і заліз їй на руки. Міла тим часом насторожено дослухалася до музики, яка не змовкала і підганяла її. Боялася, що її може не вистачити, що вона от-от обірветься, і в неї забракне часу на те, щоб вибратися з будинку. Її охопив новий страх. Вона поставила під загрозу власне життя і життя бранця. І тепер вона боялася. Боялася знову помилитися. Боялася перечепитися на останньому кроці, на тому, який би вивів її надвір із цього триклятого лігва. Або дізнатися, що будинок її нізащо не випустить, що вона зав'язне в ньому, як у клейкому гнізді, навіки.

Однак двері відчинилися, і вони опинилися надворі, на слабкому, але заспокійливому денному світлі.

Коли калатання серця дещо стихло і вона могла вже, відкинувши думку про пістолет, який залишила всередині, міцніше притиснути до себе Пабло, щоб прикрити його своїм гарячим тілом і таким чином відігнати від нього страх, хлопчина потягнувся до її вуха і прошепотів:

— А вона з нами не піде?

Мілини ноги раптом ніби свинцем налилися, і вона завмерла на місці як укопана. Захиталася, однак рівноваги не втратила.

Запитала в нього, сама не знаючи, чому, підштовхувана лише усвідомленням страшної істини:

— А де вона?

Хлопчик підняв руку і вказав пальчиком на третій поверх. Будинок поглядав на них своїми вікнами і нахабно насміхався, шкірився розчиненими дверима, які щойно випустили їх на волю.

Отоді страх зник уже цілком. Міла пройшла останні метри, що відділяли її від машини. Всадила маленького Пабло на сидіння і пообіцяла йому урочисто:

— Я зараз.

Відтак розвернулася і знову зникла в нутрощах будинку.

Вона зупинилася перед сходами. Дивилася догори, не знаючи, що знайде там. Почала підніматися, тримаючись руками за поруччя. Ноти Шопена й надалі незворушно супроводжували її пошуки. Ноги важко переступали сходинку за сходинкою, а руки ніби прилипли до поруччя, яке, здавалося, хотіло утримати її.

Несподівано музика припинилася.

Міла завмерла і насторожилася. Пролунав сухий постріл, глухий удар від падіння тіла і какофонія звуків піаніно під вагою тіла вчителя музики, що зачепило клавіші. Міла поквапилася на верхній поверх. Не могла знати напевно, що ішлося не про нову пастку. Наприкінці сходи різко загинали вбік і закінчувалися майданчиком, який переходив у застелений товстим ковроліном вузький коридор. У самому його кінці — вікно. Перед ним — людська постать. Така худа, вразлива проти світла, з ногами на стільці, а руками й шиєю —

простягнутими догори, до петлі, що звисала зі стелі. Міла побачила, як вона намагається вставити в ту петлю голову, і закричала. Та теж її помітила і спробувала прискорити свої дії. Бо так він їй сказав, так її навчив: «Якщо вони прийдуть, ти мусиш убити себе».

«Вони» — це всі інші, світ ззовні, ті, що не змогли б зрозуміти й ніколи б не пробачили.

Міла кинулася вперед у відчайдушній спробі зупинити її. І що більше наближалася, то сильнішим було її враження, буцімто вона біжить проти часу.

Багато років тому, в іншому житті, та дівчина була маленькою дівчинкою.

Міла добре пам'ятала її фото. Ретельно вивчала її, рису за рисою, подумки пригадуючи кожну дрібницю, кожну зморшку експресії на обличчі, закарбовуючи у своїй пам'яті кожну характерну деталь, навіть найменшу ваду на шкірі.

І оті очі. Блакитно-крапчасті, веселі. Спроможні цілком увібрати в себе все світло фотоспалаху. Очі десятирічної дівчинки, Елізи Гомес. Той знімок зробив її батько. Нишком, під час свята, коли вона якраз збиралася розгорнути подарунок і не чекала, що її фотографуватимуть. Міла навіть уявляла собі, як воно сталося: батько покликав її, вона повернулася, і таким чином він із фотоапаратом захопив її зненацька. А тому Еліза, повернувшись, не мала навіть часу, щоб здивуватися. У виразі її обличчя закарбувалася мить, щось невидиме і непомітне для звичайного ока. Дивовижне зародження усмішки ще до того, як вона розквітне на устах чи осяє обличчя, як шойно народжена зірка.

Тож поліцейська не здивувалася, коли на її прохання надати їй один з останніх знімків зниклої доньки батьки Елізи Гомес вибрали саме цей. Звісно, не найкращий вибір для її мети, адже вираз обличчя Елізи був неприродним, а тому від нього було б мало користі

в намаганні змодулювати, як її обличчя могло змінитися із часом. Інші колеги, залучені до розслідування, стали нарікати. Однак Міла не звертала уваги, бо в тому знімку була якась особлива енергетика. От її якраз і треба було шукати. Не одне обличчя з тисячі схожих, не одну дівчинку серед багатьох інших. А саме *оцю* дівчинку, з *оцим* світлом в очах. Звісно, за умови, що тим часом нікому не вдасться його погасити...

Міла ледве встигла підхопити її обома руками за ноги, перш ніж тіло зависло у петлі. Дівчина запручалася, спробувала відбиватися ногами, кричати. Аж поки Міла не назвала її на ім'я.

— Елізо, — промовила вона якнайніжніше.

І та впізнала.

Згадала, хто вона є. Роки ув'язнення вирвали з неї її особистість, день за днем, шматочок за шматочком. Аж поки вона не вирішила, що той чоловік і є її родиною, забувши про решту світу. Решта світу ніколи б її не врятувала.

Еліза здивовано поглянула Мілі в очі. Затихла і дозволила себе порятувати.